

blev ordnet paa den Maade, navnlig som det er sagt her, at der maa komme Kvinder med, da er jeg særlig glad ved, at Kvinderne ere tagne med, og at de kunne komme til at udrette noget godt og nyttigt for Samfundet udenfor den Stilling, der er særlig bestemt for dem som Mødre og Husfruer; jeg tror, at Kvinderne ville kunne udrette uendelig meget paa det Omraade, idet det navnlig er de gamle og svage og Børnene, som lide under saadanne mindre heldige Tilstande, og der ville de ved deres Kendskab til Forholdene og den Hjælp, som det ligger for dem at yde, kunne afhjælpe mange Mangler og ville kunne gøre opmærksom paa, hvor der bør tækses en Haand af Kommunalbestyrrelserne. Min Tro til disse er ikke bleven svækket ved de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Middelefart (Henning Jensen) — var det vist, at Ugtetæller ikke maa blive stillet ad. Jeg kan ikke indse rettere end, at der vil gives Tilfælde, hvor det maa finde Sted. Her staar jo: „i Reglen“. Jeg vilde gerne være med til at stryge det, fordi det er mig, jeg kan gerne sige det, i høj Grad trykkende at tænke mig, at den gamle Kone skal stilles fra sin gamle Mand eller den gamle Mand fra sin gamle Kone, men jeg indser paa den anden Side, at saa længe vi leve saaledes, at vi ikke have de fornødne Arbejds- og Fattighuse og i det hele taget Stiftelser, hvor de forskellige Individer kunne blive anbragte, saa længe tror jeg ikke, vi ere i Stand til at stryge de to smaa Ord, jeg ellers saa gerne vilde være med til at slaa en Streg over, nemlig „i Reglen“. Være vi kunne saa vidt eller hvis Loven sagde: Øjeblikkelig skal der opføres saa mange Fattighuse, saa mange milde Stiftelser og saa mange Arbejdsanstalter, at de ere i Stand til at staffe fornøden Plads til alle de Individer, som i Øjeblikket trænge og i de nærmeste Dage kunne blive trængende, og som der altsaa skal staffes Plads til, saa vilde jeg sige Ja, ubetinget Ja til at stryge „i Reglen“, men saa længe Forholdene ere saaledes, at vi ikke have det, kan jeg ikke gaa med til at sige, at det ikke maa ske. Der kan komme Tilfælde, hvor man kan blive saaledes stillet, at der kommer et Par fattige Mennesker og siger: Vi kunne ikke hjælpe os selv. De maa sørge for os; men hvor skal vi gøre af dem? Vi maa have et Sted at anbringe dem. Naar vi saa ikke have det, naar vi ikke kunne opdrive disse Bærelser, hvor vi kunne sætte disse mange Mænd og Koner hver i sit Bærelse, maa det dog være Kommunalbestyrrelserne tilladt at handle anderledes. Men naturligvis, det mener jeg ogsaa, der kunde maatte gøres en Rettelse i Endringsforslaget,

saa der kun siges: Det maa kun være paa den allerhøjest nødvendige Tid eller paa den forrest mulige Tid, for at udtrykke det korrekt, at de maa anbringes paa denne Maade afstillet fra hinanden, derved tror jeg, vi kunne komme ud over det. Men som saat, det forekommer mig, som Forholdene ere i Øjeblikket, vil det være umuligt at stryge det. Jeg forstaa saa godt min varm-hjærte Kollega, det ærede Medlem for Vejle Amts 5te Valgkreds (Vertelsen), naar han har talt for den Sag. Jeg vilde inderlig gerne støtte ham deri og som sagt, kunde han hjælpe mig til, at vi kunne saa alle disse nødvendige Bygninger op i en Fart, saa vi kunne ordne det paa den Maade, vilde jeg sige ja straks, men indtil da tør jeg ikke gaa med dertil. — Med Hensyn til Hjemvendelseshistorierne vil jeg sige, at efter det Kendskab, jeg gennem ikke saa længe har haft til kommunale Anslæggende, saa er det noget, der ofte er faldet mig, jeg kan gerne sige, meget for Brystet. Der er noget forfærdelig haardt i at forlange, at den fattige, naar han nu føler sig vel paa det Sted, hvor han er, skal være tvungen til at flytte til en anden Kommune, fordi det er hans Forsørgelsekommune. Paa den anden Side indser jeg meget godt, at Forsørgelsekommunerne selvfølgelig maa have Ret til at være medbestemmende om de Byrder, der komme til at paahvile dem, og det kan kun lige overfor dem, der bo i en anden Kommune, ske ved, at de have Ret til at sige: Næ, der Eder alt for meget i Kommunen, skal I komme hjem til os. Nu er der jo en Bestemmelse om, at Opholdskommunen skal udrede en Del af det Beløb, som disse Mennesker skulle have til deres Underhold, naar de leve ikke i Forsørgelsekommunen, men dette Forhold er dog af den Betskaffenhed, at det tilkommer den Kommune, hvor den trængende opholder sig, at tage Bestemmelse om Understøttelsesmaaden og Størrelsen af den Understøttelse, der skal tildeles ham uden Hensyn til, om Udgiften til Understøttelsen endelig skal afholdes af denne Kommune eller ikke, og der mener jeg, Faren ligger, idet det altsaa er den Kommune, hvori vedkommende bor, der har Retten til at bestemme, hvor meget der skal udredes. Altsaa mener jeg, at paa den anden Side maa der ogsaa være en Ret for Forsørgelsekommunen til at forlange dem tilbagevendte. Men jeg vilde saa gerne, at den Maade, hvorpaa det kan fordres af Forsørgelsekommunen, at saa de paagældende hjemsendte, maa betegnes saa klart og tydelig som muligt. I saa Henseende kan jeg slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Dals-